

Jézus vallomása.

Előfohász: Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért. (Ézs 53,11b-12)

Gyülekező ének: 347:1-3.: „Jézus, ki a sírban valál...”

Fennálló ének: 187: „E húsvét ünnepében, e húsvét ünnepében...”

Fő ének: 353.dicséret: „Krisztus feltámadta, igazságunkra...”

Köszöntés: Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Ámen. (Ef 1, 3-6)

Lekció: Lukács evangéliuma 24, 36-48

Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!” ³⁷Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. ³⁸Ő azonban így szólt hozzájuk: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? ³⁹Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Tapintsatok meg, és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.” ⁴⁰És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezét és a lábát. ⁴¹Mikor pedig még mindig nem mertek hinni örömeikben, és csak csodálkoztak, megkérdezte tőlük: „Van-e itt valami enivalótok?” ⁴²Erre adtak neki egy darab sült halat. ⁴³Elvette és szemük láttára megette. ⁴⁴Majd így szólt hozzájuk: „Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárokbán.” ⁴⁵Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, ⁴⁶és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, ⁴⁷és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. ⁴⁸Ti vagytok erre a tanúk.

Előima

Dicsőséges Királyunk, drága Főpásztorunk, kegyelmes Úr Jézus Krisztus!

Köszönjük, hogy Te mindent aprólékosan elmagyarázol. Feltámadásod valóságát, tanítványaidal való találkozásod, velük való örvendezésed nekünk is a szívünkre helyezed. Bocsásd meg, hogy a mi húsvétunk sokszor nem olyan vidám, és örömteli. Lelkünkben sok a kétség, és kevés hely van szívünkben az igazi örömnél. Te ártatlan Bárányként vállaltál értünk mindent, de mi nem vagyunk képesek mindent elhagyni és vállalni Téged. Kérünk, nyerj irgalmat Közbenjáró Jézus Krisztus szent Atyánk előtt, hogy a szívünkben valódi öröm támadjon. Te minden bűnt lerontottál értünk, add, hogy ennek igazságát és az életnek gazdagságát szeressük, a hamisságot kerüljük, a szegényeket segítsük, és csak Tebenned higgyünk kegyelmes Krisztus. Irgalmazz nekünk, mert sok minden fáj, és sóhajtozik bennünk, de nincs kétségünk, Te most is megvigasztalsz. Urunk, add, hogy sarjadjon ki szívünkből mindaz, ami erő, bizalom és szeretet Általad. Fásultságunk, keményszívűségünk, lehetetlen voltunk változzék őszinteségre, tisztaszívűségre, hogy a Tőled nyert áldások által soha ne keseregjünk, hanem Te rád nézzünk Krisztusunk, aki újonnan mindent megépítesz. Ínségünk, szívünk fájdalmát és lelkünk terhét tedd a magadévá Urunk, hogy szavad ma is élet és Lélek legyen számunkra. Nagy reménységgel látogass meg minket, mint egykor tanítványaidat és beszélj a mi szívünkre egészen személyesen, hogy semmi felől ne aggodalmaskodjunk, hanem reménységről reménységre hozzád térjünk, Aki valóban feltámadtál. Tavaszi lelki tunyaságunkat vedd el, hogy Veled egyességben legyünk és Téged kövessük akár élünk, akár meghalunk, mert tudjuk, hogy mi a Tied vagyunk. Add vissza nekünk az élet teljességét, mert Te magad vagy az élet. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 347:5 „Jézus segíts engem ebben...”

Textus: Lukács evangéliuma 24, 36-39a

Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. Ő azonban így szólt hozzájuk: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok.

**Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus
Krisztusban!**

Minden diák fél a megmérettetéstől. Mindenki szívében megjelenik a remegés, amikor számot kell adni a tudásról. A tudáspróbák, a megmérettetések életünk velejárói, de nem mindegy, hogy hogyan állunk hozzá a dolgokhoz. Ha tanulunk, és minden erőnkkel azon vagyunk, hogy tudásunk gyarapodjék, akkor

sikerül, de ha félvállról vesszük, akkor bizony számtalan esetben megtörténik, hogy a vizsga sikertelen eredménnyel zárul. A húsvéti tanítványok életében nagy vizsga zajlik. A bizalom vizsgálja. Jézus bizonygat. Meg kell védenie önmagát. Be kell mutatkoznia. A húsvéti hit ajándékát szorgalmazza azok életében, akik számára fontosak. Ugyanis a tanítványoknak meg kell érteniük, hogy a Jézus Krisztusban kapott reménység nem hamis bizalom, hanem élő reménység. Jézus nem árul zsákbamacskát, amikor rólunk van szó. Sőt, Jézus rettegés helyett békességet kínál. Félelem helyett valódi jelenlétet. Ugyanis minden ember ettől fél a legjobban: az egyedüllétől és a magánytól. A magány legnagyobb gyilkos. Miért félnek a gyermekeink, unokáink a sötétben és csak lámpa mellett hajlandóak aludni? Miért félnek az idősek a nyugdíjas otthonoktól és nem képesek feladni a saját kis hajlékukat? Miért félnek a felnőttek a válástól, az elbukástól, az eleséstől? Azért, mert az egyedüllét a mai kor legveszélyesebb állapota. A tanítványok látták Krisztust a kereszten, látták Jézust elhelyezni Arimátiai József sírjában, és azt gondolják, hogy ezzel vége van mindennek. A sír elzár, bezár. A sír lefagyasztja a kapcsolatainkat, bezárja a kapukat. Itt is kapuzárás történik. Az első húsvét alkalmával a tanítványok életében teljes lezárás, bezárás történt. Rémület, kétség hit helyett. Gyászmenet indul Jézus sírjához, de ott, Jézus sírjánál az életet hirdetik. A halálra menő Krisztust keresik az asszonyok, a sírba benéző tanítványok, de közben az élet menetét kell szorgalmazniuk. Össze vannak zavarodva. A tanítványok a felolvasott igében beszélgetnek. Hittel erősítik önmaguk lelkét. Bizonyára Jézus csodaszámba menő megjelenéseit mesélik el. Beszélnek a Feltámadotról. Beszélnek a megtapasztalásokról. Beszélnek az élő Krisztusról. Beszélnek Róla, de nem hisznek Benne. Milyen ismerős helyzet. Beszélni, egymás között tárgyalni Jézusról könnyű, de hinni Benne nagyon nehéz. Beszélni életünk csodáiról és mindazokat Jézusnak tulajdonítani nagyon könnyű, de közben hittel megragadni Őt a legnehezebb a mai keresztyén ember számára. Amikor az ember nem tud

érvelni, nem tudja ésszel felfogni a feltámadást, akkor csak visszabeszél. A tanítványok beszélgettek. Az elméletet nagyon jól tudják, de most jön a gyakorlat. Jézus megáll közöttük és köszönti őket: Békesség néktek! Eddig minden olyan simán ment. Mindenki elmondta, hogy mi is történt vele. Magdalai Mária elmondta, hogy kertésznek nézte. Péter és János elmondták, hogy amikor benéztek a sírba, semmit nem találtak. Az emmausi tanítványok beszámoltak az együtt töltött időről, a tanításról és arról, hogyan ismerték föl a kenyér megtöréséről. Mindenkinek külön-külön megvan a Jézussal való élménye, de a Békesség Fejedelme mindannyiuk szívét meg akarja vizsgálni. Jézus önmagára mutat. Eddig olyan magabiztosak voltak, de most elbizonytalanodtak. Eddig minden olyan egyszerűnek tűnt, most azonban Jézus teljes valósággal közöttük van. Eddig csak ők voltak. Most ott van Jézus is. Mit kell ilyenkor mondani? Mit kell most tenni? Kérjünk bocsánatot a sok mindenért, amit látott? Tegyük vallást arról, hogy semmi sem történt? Mi nem úgy gondoltunk, ahogy mondtuk? A legrosszabb emberi érzés az, amikor az ember zavarba jön. Amikor szégyenében a föld alá süllyedne. Amikor nem tudja magát kibeszélni. Amikor már nincs visszaút, hanem most az élet vizsgálja következik. Itt már nincs hová menekülni és színt kell vallani, annak ellenére, hogy Jézus nem kéri senkitől. Sőt, békességet kínál. A köszönésében benne van a nyugalom. A legmélyebb biztonság. A legmegbízhatóbb mondás: „Békesség néktek!” A tanítványok azonban félnek a múlttól, félnek a szembesítéstől. Félnek attól, hogy Jézus rájuk pirít. A húsvéti ünnepek nem a múltunkról szólnak, hanem a boldog jövődőről. A húsvéti ünnepek nem hátra felé visznek, hanem előre buzdítanak. Jézus nem emlegeti a múltad. Nem egy szigorú tanítóval állunk szemben. Jézust csak a „most és a majd”, sőt szigorúan a „majd” pillanata érdekli. Mi van veletek? Mi játszódik le bennetek? Mi az a kétség, az a feszültség, ami bennetek uralkodik, pedig én a Békesség Fejedelme itt állok és mindenről biztosítalak, megnyugtatlak. Jézust az érdekli, mi lesz belőled? Mi lesz a „Mesterséged címere”? Jézus azért jön, hogy

rákérdezzen: Miért vannak kétségeid? Miért vannak félelmeid? Miért nem nyugszik meg a lelked még Jézus áldó jelenlétében sem.

A választ pedig elmondja. Azért van ennek a gyenge tanítványi körnek kétsége, mert önmagára tekint. Jézus azt mondja: Néz rám! Itt van a kezem és lábam, valóban én vagyok. Milyen szomorú húsvétja volt a tanítványoknak, míg nem tekintettek Krisztusra. Milyen szomorú, színtelen és fakó a mi lelki életünk, a mi mai ünneplésünk, míg nem látjuk Jézust. Nézz Jézusra! Nézz fel a Megváltóra! Ő van, Ő létezik, Ő jelen van, Ő itt van. Ő veled van. Ő melletted van. Az egyetlen Lukács evangélistánál található Jézusi „én vagyok” mire elég a te személyes életedben? Csak a bemutatkozásra vagy a közös életutak megtervezésére is?

Kedves Testvéreim! Otthon a családi háznál mindig volt egy hely, ahová a házkulcsot raktuk, amikor valaki a családtagok közül eltávozott otthonról, mert valami dolga akadt a faluban vagy a közeli városban. Mindig az adott szögre akasztotta a házkulcsot és mindenki tudta, hogy hol kell keresni, ha az ajtó netán zárva volt. De mindig idegesen és ijedten álltunk az ajtó előtt, ha a kulcsot valaki elvitte magával, mert nem tudtunk bejutni a lakásba. A kulcs. A házkulcs oldotta meg minden problémánkat.

A megoldás, az élet kulcsa, Jézus. Istenünk, a mi Atyánk egy szögre akasztotta életünk kulcsát. A felakasztott kulcs, Jézus. A zárba illő kulcs, a mi Urunk, aki békességet kínál. Aki önmagára mutat. Akinek ma is bizonygatnia kell ezen a húsvéton, hogy Ő van. Ő itt van. Jézus Krisztus halál feletti győzelme ébredésre hív mindannyiunkat. Ébredjünk fel szeretni, ölelni, jóvá válni, a boldog pillanatok felismerni. Ébredjünk fel igazán élni! Ébredjünk fel Mellette, Átala és Vele, mert nem a félelem lelkét adta nekünk az Úr, hanem az erő, a szeretet, és a józanság Lelkét. (ld. II Tim 1,7) Ne legyünk hitetlenek, hanem hívők, akik azért imádkoznak, hogy Isten adjon kételkedés nélküli bátorságot és teljes hitet, hogy meg tudják tenni mindazt, amit ránk bízott a Küldő. Ünnepeled a húsvétot, mert Jézus Krisztus él. Ünnepeled a vasárnapot, a nyugalom napját, mert Jézus Krisztus

él. Jézus ugyanis előre megmondta neked és nekem is, hogyha hiszünk, meglátjuk Isten dicsőségét. (ld. Jn 11,40) A kulcs a mennybejutáshoz egy szegen függ. Kérjed az Urat, hogy adja nekünk útmutatását, hogy nyissa meg előttünk az általa rendelt ajtókat és zárja be azokat, amelyek nem illenek életünkre vonatkozó tervébe. Jézus az élők között van és ideje, hogy Te magad is az élők közé légy besorolva, mert Jézus utat szerzett a mennyországba, az örök boldogságba. Vesd a te hitedet az élő Úrba, hogy kitáruljon látóhatárod, hogy minden cselekedeted az Úr dicsőségét hirdesse. Jézus szava ugyanis intő jel számunkra: „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassátok.” (Lk 23,28) Ámen.

Utóima:

Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Úr! (Zsolt 40,17b)

Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem. (Zsolt 71,20)

„Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál.” (Jn 10,9)

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.” (Jn 14,1)

Kivisz a világosságra, és gyönyörködöm igazságában. (Mik 7,9c)

És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Erre megnyílt a szemük, és felismerték. (Lk 24,30-31)

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmes az ő neve.” (Zsolt 111,9)

Áldás: Istennek népe! Csak azt kérdezhetitek egymástól, egyik ember a másiktól, hogy mit válaszolt az Úr, vagy hogy mit szólt az Úr! Ámen. (Jer 23,35)

Záró ének: 357. dicséret: „Jézus én bizodalمام...”